

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 81.933 van 28 juli 1999

A. 85.522/VI-15.170

In zake : **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Laboratorium voor Klinische Biologie en Radio-Immunologie (BIORIM)**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jérôme SOHIER, advocaat,
Emile De Motlaan 19
1000 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Volksgezondheid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric MARON, advocaat,
Kapitein Crespelstraat 2-4
1050 Brussel.

Tussenkomen de partijen :

1. **ATQUET** Michèle,
Chemin de Lanternier 33
1380 Plancenoit.
2. **DELVIGNE** Daniel,
rue de Mons 75
1400 Nijvel,
3. **RONDOU** Viviane,
Vredelaan 39
1081 Brussel,
4. **ROUNEAU** Françoise,
Mettewielaan 87
1080 Brussel,

5. **DEHALU** Chantal,
avenue Boucqueau 4
1380 Plancenoit,
6. **LAMBERT** Philippe,
rue de Bessinne 58
5170 Arbre,
7. **TAILLER** Danielle,
chaussée de Namur 52
1320 Hamme-Mille,
8. **LANS** Myriam,
Kruisstraat 23
3078 Everberg,
9. **BAMIATZIS** Stelio,
Repervreven 21
1020 Brussel,
10. **VANDENPLAS** Nadine,
Korenarenstraat 30
3090 Overijse,
11. **SCHOEP** Yolande,
Edith Cavellstraat 130
1180 Brussel,
12. **BARTHELEMY** Brigitte,
Jacques Mannestraat 41
1070 Brussel.

**DE VOORZITTER VAN DE VIe VAKANTIEKAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 20 juli 1999 door de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid "Laboratorium voor klinische biologie en radio-immunologie" (BIORIM) ingestelde vordering tot schorsing, met toepassing van de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 18 maart 1999 tot schorsing van haar erkenning en van het ministerieel besluit van

9 juli 1999 waarbij de beslissing tot schorsing van haar erkenning wordt bevestigd;

Gelet op de beschikking van 20 juli 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij ze worden opgeroepen om te verschijnen op 26 juli 1999 om 16 uur;

Gezien het op 26 juli 1999 ingediende verzoekschrift, waarbij Michèle ATQUET, Daniel DELVIGNE, Viviane RONDOU, Françoise ROUNEAU, Chantal DEHALU, Philippe LAMBERT, Danielle TAILLER, Myriam LANS, Stelio BAMIAZIS, Nadine VANDENPLAS, Yolande SCHOEPE en Brigitte BARTHELEMY vragen als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid;

Gezien het administratief dossier;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. SOHIER, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. MARON, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. BONBLED, advocaat, die voor de tussenkomende partijen verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DEROUAUX, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering :

1. De verzoekende partij is een laboratorium voor klinische biologie dat voor de financiering van zijn verstrekkingen een tegemoetkoming van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (RIZIV) krijgt en dat erkend is met toepassing van het koninklijk besluit van 12 november 1993 betreffende de erkenning van de laboratoria voor klinische biologie.

2. In december 1997 krijgt de verzoekende partij van de Minister van Economische Zaken accreditatie EN 45001 door toedoen van de instelling BELTEST.

3. Op 5 februari 1999 deelt de verwerende partij aan dokter VERHOEVEN, zaakvoester van de verzoekende vennootschap, mee dat ze van plan is de erkenning van haar laboratorium te schorsen op basis van een vonnis d.d. 30 oktober 1998 van de correctionele rechtbank te Brussel waaruit wordt afgeleid dat de artikelen 3, 5 en 9 van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan de laboratoria moeten voldoen voor de tegemoetkoming van de ziekteverzekering voor verstrekkingen van klinische biologie zouden worden geschonden.

4. Op 16 februari 1999 ziet de naamloze vennootschap VICTORY, waarvan Fernand ULLENS de SCHOOTEN gedelegeerd bestuurder is, af van haar opties op alle 750 aandelen van de verzoekende vennootschap.

5. Bij een brief van 23 februari 1999 antwoordt dokter VERHOEVEN op de brief van de verwerende partij dat zij zich verbaast over haar voornemen om de erkenning van haar laboratorium te schorsen op de grond dat dit laboratorium "in feite door de heer ULLENS de

SCHOOTEN wordt geëxploiteerd" terwijl zijzelf nooit is vervolgd. Zij voert het volgende aan :

- "1. Ik ben zowel in rechte als in feite de enige exploitante en zaakvoerster van het laboratorium BIORIM dat nu meer dan honderd werknemers in dienst heeft;
2. Sinds het vertrek van mijn medevennoot, dokter VAN ROY, heb ik alle aandelen in handen;
3. De heer ULLENS de SCHOOTEN heeft nu geen enkele schuldvordering op en geen enkel belang meer in BIORIM;
4. De heer ULLENS de SCHOOTEN heeft rechtstreeks noch onrechtstreeks enig recht op de aandelen van de vennootschap".

6. Bij een ministerieel besluit van 18 maart 1999 dat is uitgevaardigd op voorstel van de commissie voor klinische biologie wordt de erkenning van de verzoekende vennootschap voor twaalf maanden geschorst "op de grond dat de bepalingen van het K.B. nr. 143 en inzonderheid artikel 3 ervan tussen 1 januari 1990 en 10 juni 1997 volgens een vonnis d.d. 30 oktober 1998 van de 49e kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel zijn geschonden. Bovendien wijst alles erop dat er nog altijd soortgelijke structuren en mechanismen voorhanden zijn".

Dat is de eerste bestreden handeling.

7. Op 23 april 1999 stelt de verzoekende partij beroep in, zoals georganiseerd bij artikel 41 van het koninklijk besluit van 12 november 1993 betreffende de erkenning van de laboratoria voor klinische biologie.

8. Na Dr. VERHOEVEN en haar advocaat te hebben gehoord, besluit de beroepscommissie voor klinische biologie met eenparigheid van stemmen "dat zware fouten zijn vastgesteld en dat het laboratorium moet worden bestraft". De beroepscommissie preciseert :
" - dat de getuigenis van de heer BOUQUE een stuk van marginale betekenis is in dit dossier.

- dat artikel 3 van K.B. nr. 143 overtreden is : enerzijds van 01-01-1990 tot 10-06-1997 zoals blijkt uit het vonnis d.d. 30 oktober 1998 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarin geoordeeld wordt dat de biologen die de leiding van het laboratorium BIORIM hadden, slechts "stromannen" waren en om die reden veroordeeld werden; anderzijds heeft die situatie voortgeduurd tot ten minste 16 februari 1999, namelijk 12 dagen na ontvangst van de brief waarin de Minister meedeelt dat hij van plan is de erkenning te schorsen, zoals blijkt uit het register van de aandelen waarin mevrouw VERHOEVEN verklaart dat de aandelenoptie door de NV VICTORY wordt gelicht".

9. Op 9 juli 1999 bevestigt de minister bevoegd voor Volksgezondheid dat de verzoekende partij voor twaalf maanden geschorst wordt.

Dat is de tweede bestreden handeling.

Overwegende dat de verzoeken tot tussenkomst ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de vordering niet-ontvankelijk is voorzover ze gericht is tegen het ministerieel besluit van 18 maart 1999 dat vervangen is door de tweede bestreden handeling;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan schending van het algemene rechtsbeginsel dat elke administratieve overheid haar akten nauwkeurig en afdoend moeten motiveren, aan schending van artikel 34 van het koninklijk besluit van 12 november 1993 betreffende de erkenning van de laboratoria voor klinische biologie en aan machtsoverschrijding; dat ze in een eerste onderdeel aanvoert dat de zware fouten waarnaar de verwerende partij verwijst betrekking hebben

op de feiten die zijn aangevoerd in het vonnis d.d. 30 oktober 1998 van de correctionele rechtbank te Brussel en alleen op gebeurtenissen uit het verleden slaan, toen Dr. VERHOEVEN niet de exploitante van het laboratorium was "en zeker niet de enige exploitante zoals nu wel het geval is"; dat ze aanvoert dat het voornoemde vonnis alleen betrekking heeft op overtredingen tussen 1984 en 1992 of, ten aanzien van schendingen van de bepalingen van koninklijk besluit nr. 143, tot uiterlijk 10 juni 1997, alleen voor de beklaagden ULLENS de SCHOOTEN en REZABEK, aangezien Dr. VERHOEVEN op die datum de enige zaakvoerster van het laboratorium geworden is; dat ze daaruit besluit dat het kennelijk onjuist is het bestreden besluit te motiveren met de omstandigheid dat "zware fouten zijn vastgesteld", "terwijl de verzoekende partij nu geen enkele zware fout kan worden aangerekend"; dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel aanvoert dat de bestreden handeling gemotiveerd wordt met de omstandigheid dat de door de correctionele rechtbank gelaakte situatie zou hebben voortgeduurd na 10 juni 1997 en dat die bevinding alleen wordt gemotiveerd "met het argument dat de NV VICTORY (waarvan de heer ULLENS de SCHOOTEN afgevaardigd bestuurder is) tot 16 februari 1999, dus na de kennisgeving van het voornemen van de Minister om de erkenning te schorsen, een optie had op de aandelen van het laboratorium"; dat ze opmerkt dat Dr. VERHOEVEN op 23 februari 1999 had laten gelden dat ze alle aandelen van de vennootschap bezat en dat de personen bij wie in het vonnis van de correctionele rechtbank de schuld werd gelegd, geen schuldvordering op of geen belang meer hebben in BIORIM; dat de verzoekende partij aanvoert dat "het op zijn minst verrassend is in de motivering van de bestreden handeling te lezen dat alles (?) erop wijst dat de situatie die de correctionele rechtbank in haar vonnis van 30 oktober 1998 heeft gelaakt, na 10 juni 1997 nog altijd

voortduurde", zonder ook maar enig nauwkeurig of overtuigend bewijskrachtig gegeven";

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat artikel 34, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 12 november 1993 betreffende de erkenning van de laboratoria voor klinische biologie door de Minister bevoegd voor Volksgezondheid, als volgt luidt :

" De erkenning kan worden geweigerd, ingetrokken, geschorst of niet hernieuwd en dit geheel of gedeeltelijk indien de voorwaarden voorzien in dit besluit niet of niet meer worden vervuld, indien het laboratorium weigert zich te onderwerpen aan de opgelegde controles of indien zware fouten worden vastgesteld";

dat het tweede bestreden besluit inzonderheid als volgt luidt :

" Overwegende, wat de grond betreft, dat uit het vonnis d.d. 30 oktober 1998 van de correctionele rechtbank te Brussel duidelijk blijkt dat het laboratorium tijdens de periode van 1 januari 1990 tot 10 juni 1997 werd geëxploiteerd in strijd met artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 143 van 30 december 1982 tot vaststelling van de voorwaarden waaraan de laboratoria moeten voldoen voor de tegemoetkoming van de ziekteverzekering voor verstrekkingen van klinische biologie :

Dat daaruit immers blijkt dat de biologen die via verschillende frauduleuze mechanismen de leiding van het laboratorium hadden, slechts "stromannen" waren om de overtreding van het voornoemde artikel 3 te verbergen;

Overwegende dat deze bevinding op zich voldoende grond oplevert om de erkenning te schorsen";

dat dokter VERHOEVEN geen partij is bij het geding en de bestreden handeling geen betrekking op haar heeft; dat de rol die zij in de bedrijfsleiding van de verzoekende vennootschap heeft gespeeld, niets van doen heeft met de procedure die tot de bestreden handeling heeft geleid; dat in de tweede bestreden handeling staat "dat niet kan

worden betwist dat zware fouten in de leiding van het laboratorium zijn vastgesteld, en dit gedurende talrijke jaren"; dat de verzoekende partij in feite helemaal niet betwist dat deze opmerking juist is; dat de administratieve sanctie, die volgens de verzoekende partij zeker zwaar is en die bestaat in het schorsen van de erkenning van een laboratorium voor klinische biologie voor twaalf maanden, niet kan worden opgelegd op hetzelfde ogenblik dat de fout wordt vastgesteld, omdat anders de rechten van verdediging met voeten worden getreden; dat de verzoekende vennootschap de bestreden beslissing op dat punt verkeerd aanhaalt; dat ze geenszins betwist dat het laboratorium in strijd met de geldende wetgeving is geleid, noch dat de aldus begane fout ernstig is in de zin van artikel 34 van het voornoemde koninklijk besluit van 12 november 1993; dat de verwerende partij niet kan worden verweten dat ze zich gebaseerd heeft op fouten die door een strafgerecht zijn bewezen; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de verwerende partij terecht geoordeeld heeft dat de fouten die vóór 10 juni 1997 zijn begaan, op zich voldoende grond opleveren om de erkenning van de verzoekende partij te schorsen; dat het tweede onderdeel van het middel, waarin kritiek wordt geleverd op een overbodig motief van de bestreden handeling, niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent "aan de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging, en inzonderheid van het beginsel dat de administratieve overheid onpartijdig moet zijn, aan de omstandigheid dat de administratieve overheid verplicht is om de betrokkene te horen voordat een maatregel wordt

genomen die hem nadeel kan berokkenen, aan schending van de rechten van verdediging, aan schending van de substantiële vormvereisten en aan machtsoverschrijding"; dat ze in een eerste onderdeel opmerkt dat "de verwerende partij zich eerst onderscheiden heeft als degene die het oorspronkelijke voornemen had om de erkenning van de verzoekende partij te schorsen, vervolgens als administratieve overheid van eerste aanleg die het besluit tot schorsing van de erkenning heeft uitgevaardigd en tot slot als administratieve rechter in hoger beroep, die het ministerieel besluit heeft uitgevaardigd waarbij de beslissing tot schorsing van de erkenning wordt bevestigd, zodat haar onpartijdigheid ten aanzien van de verzoekende partij om objectieve redenen in twijfel kan worden getrokken; dat zij voorts opmerkt dat de heren LIBEER en SIMONET, die geen lid zijn van de beroepscommissie voor klinische biologie, hebben deelgenomen aan de beraadslaging van die commissie, terwijl ze tijdens het geding in eerste aanleg al standpunt hadden ingenomen tegen de verzoekende partij; dat de verzoekende partij daarop laat volgen dat verscheidene leden van de beroepscommissie - mevrouw MASURE en de heren LIEVENS en VERHEECKE - in februari 1998 al deelgenomen hadden aan een algemene vergadering van de Belgische Beroepsvereniging der geneesheren-specialisten in medische biopathologie, waarop een resolutie tegen de verzoekende partij is goedgekeurd; dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel uiteenzet dat de commissie voor klinische biologie zich in eerste instantie vooral gebaseerd heeft op "verklaringen van een bioloog die in hetzelfde laboratorium gewerkt heeft" en op "stukken uit het dossier" waarvan ze nooit eerder kennis heeft gekregen en waarover ze geen opmerkingen heeft kunnen maken voordat de eerste bestreden handeling was gesteld; dat ze daarop laat volgen dat de bewering in de bestreden handeling dat ze "tijdens de hele

procedure haar opmerkingen te kennen heeft kunnen geven" kennelijk onjuist is; dat ze tot slot aanvoert "dat de loutere bevinding in de motivering van de bestreden handeling dat de op onwettige wijze verkregen getuigenis in eerste aanleg een "stuk van marginale betekenis in het dossier" is, niet wegneemt dat de rechten van verdediging geschonden zijn";

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat de administratieve overheid die iemand ten laste legt dat hij een fout heeft begaan, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betrokkene daarvan op zodanige wijze op de hoogte moet stellen dat de beschuldigde met volle kennis van zaken zijn middelen van verdediging kan aanvoeren; dat de verwerende partij niet ten laste kan worden gelegd dat ze zich aan die regel gehouden heeft en daardoor haar onpartijdigheid in het gedrang heeft gebracht; dat uit het dossier blijkt dat dokter LIBEER secretaris van de commissie voor klinische biologie is en dat dokter SIMONET secretaris van de beroepscommissie is; dat helemaal niet bewezen is dat ze die bevoegdheid te buiten zijn gegaan en op enige wijze invloed hebben uitgeoefend op een beslissing die steunt op een vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel; dat de resolutie van de Belgische Beroepsvereniging der geneesheren-specialisten in medische biopathologie betrekking heeft op een beroepsethisch probleem dat verband houdt met de commerciële reclame die de verzoekende vennootschap zou hebben gemaakt en dat die resolutie dus niets te maken heeft met de manier waarop de vennootschap wordt geleid; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede onderdeel van het middel betrekking heeft op de eerste bestreden handeling

waarvan de vordering tot schorsing niet-ontvankelijk is;
dat geen enkel onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende aldus dat niet is voldaan aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst in het kort geding volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend door Michèle ATQUET, Daniel DELVIGNE, Viviane RONDOU, Françoise ROUNEAU, Chantal DEHALU, Philippe LAMBERT, Danielle TAILLER, Myriam LANS, Stelio BAMIAZIS, Nadine VANDENPLAS, Yolande SCHOEP en Brigitte BARTHELEMY, worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing ingesteld onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 67.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij ten belope van 7.000 frank en ten laste van elk van de tussenkomende partijen ten belope van 5.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing van de Vle vakantiekamer, rechtsprekend
in kort geding, op achtentwintig juli 1900
negenennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.